

Joi, 17 decembrie 2020

P9_TA(2020)0362

Punerea în aplicare a Directivei privind returnarea

Rezoluția Parlamentului European din 17 decembrie 2020 referitoare la punerea în aplicare a Directivei privind returnarea (2019/2208(INI))

(2021/C 445/04)

Parlamentul European,

- având în vedere Declarația universală a drepturilor omului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite în 1948,
- având în vedere Convenția ONU cu privire la drepturile copilului,
- având în vedere Convenția europeană a drepturilor omului,
- având în vedere Convenția din 1951 și Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților (Convenția de la Geneva), în special dreptul la nereturnare,
- având în vedere Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolele 1, 3, 4, 6, 7, 18, 19, 20 și 47,
- având în vedere Pactul mondial pentru asigurarea unei migrații legale, desfășurate în condiții de siguranță și de ordine, adoptat de către Adunarea Generală a ONU la 19 decembrie 2018,
- având în vedere cele Douăzeci de orientări privind returnarea forțată, adoptate de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 4 mai 2005,
- având în vedere Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ⁽¹⁾ (Directiva privind returnarea),
- având în vedere Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ⁽²⁾ („Regulamentul SIS privind returnarea”),
- având în vedere Regulamentul (UE) 2020/851 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 862/2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale ⁽³⁾,
- având în vedere hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la Directiva 2008/115/CE, inclusiv cauzele C-357/09 Kadzoev ⁽⁴⁾, C-61/11 El Dridi ⁽⁵⁾, C-534/11 Arslan ⁽⁶⁾, C-146/14 Mahdi ⁽⁷⁾, C-554/13 Z. Zh. ⁽⁸⁾, C-47/15 Sé-lina Affum ⁽⁹⁾ C-82/16 K.A. și alții ⁽¹⁰⁾ și C-181/16 Gnandi ⁽¹¹⁾,
- având în vedere hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la Directiva 2008/115/CE, inclusiv Amie și alții/Bulgaria (cererea nr. 58149/08), N.D. și N.T./Spania (cererea nr. 8675/15 și nr. 8697/15) și Haghilo/Cipru (cererea nr. 47920/12),

⁽¹⁾ JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

⁽²⁾ JO L 312, 7.12.2018, p. 1.

⁽³⁾ JO L 198, 22.6.2020, p. 1.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:2009:741.

⁽⁵⁾ ECLI:EU:C:2011:268.

⁽⁶⁾ ECLI:EU:C:2013:343.

⁽⁷⁾ ECLI:EU:C:2014:1320.

⁽⁸⁾ ECLI:EU:C:2015:377.

⁽⁹⁾ ECLI:EU:C:2016:408.

⁽¹⁰⁾ ECLI:EU:C:2018:308.

⁽¹¹⁾ ECLI:EU:C:2018:465.

Joi, 17 decembrie 2020

- având în vedere Comunicarea Comisiei din 28 martie 2014 privind politica UE în materie de returnare (COM(2014)0199),
- având în vedere comunicarea Comisiei din 13 mai 2015 intitulată „O Agendă europeană privind migrația” (COM(2015)0240),
- având în vedere Concluziile summiturilor Consiliului European din octombrie 2016 și iunie 2018,
- având în vedere standardele comune fără caracter obligatoriu ale Consiliului din 11 mai 2016 privind programele de returnare voluntară asistată (și de reintegrare) puse în aplicare de statele membre,
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 2 martie 2017 privind eficientizarea politicii de returnare a Uniunii Europene – Un plan de acțiune reînnoit (COM(2017)0200),
- având în vedere Recomandarea (UE) 2017/432 a Comisiei din 7 martie 2017 cu privire la eficientizarea returnărilor în cadrul punerii în aplicare a Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾,
- având în vedere Recomandarea (UE) 2017/2338 a Comisiei din 16 noiembrie 2017 de instituire a unui manual comun în materie de returnare care să fie utilizat de autoritățile competente ale statelor membre atunci când desfășoară activități legate de returnare ⁽¹³⁾,
- având în vedere raportul de sinteză publicat în 2017 de Rețeaua europeană de migrație și intitulat „Eficacitatea returnării în statele membre ale UE: provocări și bune practici legate de normele și standardele UE”,
- având în vedere propunerea Comisiei de directivă a Parlamentului European și a Consiliului din 12 septembrie 2018 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare) (COM(2018)0634),
- având în vedere comunicarea Comisiei din 4 decembrie 2018 intitulată „Gestionarea migrației sub toate aspectele sale: progresele înregistrate în cadrul Agendei europene privind migrația” (COM(2018)0798),
- având în vedere comunicarea Comisiei din 16 aprilie 2020 intitulată „COVID-19: Orientări privind punerea în aplicare a dispozițiilor relevante ale UE în domeniul procedurilor de azil și returnare și privind relocarea” (C(2020)2516),
- având în vedere rezoluția sa din 12 aprilie 2016 referitoare la situația din Mediterana și la necesitatea unei abordări globale a migrației de către UE ⁽¹⁴⁾,
- având în vedere rezoluția sa din 5 aprilie 2017 referitoare la abordarea deplasărilor refugiaților și migranților: rolul acțiunii externe a UE ⁽¹⁵⁾,
- având în vedere poziția sa din 13 martie 2019 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului pentru azil și migrație ⁽¹⁶⁾,
- având în vedere Raportul special nr. 24/2019 al Curții de Conturi Europene din noiembrie 2019 intitulat „Azilul, transferul și returnarea migranților: este momentul să se accelereze măsurile de reducere a disparităților dintre obiective și rezultate”,
- având în vedere evaluarea de impact înlocuitoare a Serviciului de Cercetare al Parlamentului European (SCPE) din martie 2019 referitoare la propunerea de directivă reformată privind returnarea,

⁽¹²⁾ JO L 66, 11.3.2017, p. 15.

⁽¹³⁾ JO L 339, 19.12.2017, p. 83.

⁽¹⁴⁾ JO C 58, 15.2.2018, p. 9.

⁽¹⁵⁾ JO C 298, 23.8.2018, p. 39.

⁽¹⁶⁾ Texte adoptate, P8_TA(2019)0175.

Joi, 17 decembrie 2020

- având în vedere evaluarea europeană a SCPE din iunie 2020, care oferă o evaluare a punerii în aplicare a Directivei privind returnarea și a dimensiunii externe a Directivei privind returnarea,
- având în vedere raportul de evaluare al Frontex din 15 iunie 2020 privind operațiunile de returnare în cel de al doilea semestru al anului 2019,
- având în vedere cel de al 4-lea raport anual al Centrului european privind introducerea ilegală de migranți, din cadrul Europol din 15 mai 2020,
- având în vedere rapoartele privind aplicarea acquis-ului Schengen în domeniul returnării, elaborate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 de instituire a unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Deciziei Comitetului executiv din 16 septembrie 1998 de instituire a Comitetului permanent pentru evaluarea și punerea în aplicare a Acordului Schengen ⁽¹⁷⁾,
- având în vedere manualul Consiliului Europei din 17 septembrie 2019 intitulat „Orientări practice privind alternativele la detenția migranților: stimularea rezultatelor efective”,
- având în vedere analiza din 7 decembrie 2017 întreprinsă de Comitetul director pentru drepturile omului (CDDH) al Consiliului Europei privind aspectele juridice și practice ale alternativelor efective la detenție în domeniul imigrației,
- având în vedere Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană privind o mai bună legiferare ⁽¹⁸⁾,
- având în vedere rezoluția sa din 30 mai 2018 referitoare la interpretarea și aplicarea Acordului interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁹⁾,
- având în vedere articolul 54 din Regulamentul său de procedură, precum și articolul 1 alineatul (1) litera (e) și anexa 3 la Decizia Conferinței președinților din 12 decembrie 2002 privind procedura de autorizare a rapoartelor din proprie inițiativă,
- având în vedere raportul Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne (A9-0238/2020),

A. întrucât Comisia a evaluat punerea în aplicare a Directivei privind returnarea doar o dată (în 2014), în ciuda obligației legale prevăzute la articolul 19 din directiva respectivă de a prezenta un raport privind aplicarea sa o dată la trei ani, începând cu 2013; întrucât în 2015, Comisia a publicat o comunicare ce conține un plan de acțiune privind returnarea; întrucât în 2017, Comisia a emis o recomandare cu privire la eficientizarea returnărilor în cadrul punerii în aplicare a Directivei privind returnarea și a publicat un manual privind returnarea; întrucât în septembrie 2018 Comisia a prezentat, fără a efectua o evaluare a impactului, o propunere de reformare a Directivei privind returnarea cu scopul de a crește eficacitatea și coerența politicii de returnare; întrucât Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne din cadrul Parlamentului European a mandatat EPRS să furnizeze o evaluare de impact înlocuitoare pentru reformarea propusă; întrucât, potrivit evaluării în cauză, nu există dovezi că propunerea de reformare ar conduce la o eficacitate sporită a returnărilor;

B. întrucât dublul obiectiv al Directivei privind returnarea este de a defini norme comune pentru returnările eficiente în concordanță cu drepturile fundamentale și cu principiul proporționalității; întrucât, în recomandarea sa privind eficientizarea returnărilor, Comisia se concentrează pe rata de returnare ca indicator principal al eficacității Directivei privind returnarea și recomandă măsuri care ar putea avea efectul nedorit de a limita anumite garanții prevăzute de directiva respectivă, cum ar fi dreptul la o cale de atac și de a utiliza perioade de detenție mai lungi; întrucât returnările sustenabile și reintegrarea cu succes constituie indicatori semnificativi în evaluarea eficacității returnărilor; întrucât, în prezent, monitorizarea de după returnare nu este suficient de cuprinzătoare și exactă; întrucât au apărut dovezi potrivit cărora nu toate returnările sunt sustenabile, în special în cazul minorilor neînsoțiți, din cauza absenței unui plan personal de reintegrare sau a asistenței la întoarcere;

⁽¹⁷⁾ JO L 295, 6.11.2013, p. 27.

⁽¹⁸⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽¹⁹⁾ JO C 76, 9.3.2020, p. 86.

Joi, 17 decembrie 2020

- C. întrucât Comisia a constatat că, în statele membre, eficientizarea returnărilor este îngreunată de mai multe obstacole, de natură procedurală, tehnică și operațională, printre care nivelul de cooperare între toate părțile implicate, inclusiv cu țările terțe; întrucât identificarea persoanelor returnate și nevoia de a obține documentația necesară din partea țărilor terțe au fost identificate de Comisie drept unul din principalele motive de nereturnare;
- D. întrucât absența armonizării are un impact profund asupra practicilor de returnare în rândul statelor membre; întrucât din evaluările efectuate de Comisie cu ocazia publicării recomandării sale cu privire la eficientizarea returnărilor, a reieșit că „marja de apreciere acordată statelor membre prin Directiva privind returnarea a condus la o transpunere inconsecventă a acesteia în legislațiile naționale, ceea ce are consecințe negative asupra eficacității politicii Uniunii în materie de returnare” și că „o punere în aplicare mai eficace a acestei directive ar reduce posibilitățile de utilizare abuzivă a procedurilor și ar elimina problemele de eficacitate, asigurând în același timp protecția drepturilor fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene”;
- E. întrucât Comisia, în planul său de acțiune privind returnarea, publicat în 2015, a considerat că, atunci când este posibil, returnările voluntare sunt preferabile; întrucât, din nou, potrivit planul de acțiune menționat al Comisiei, „se estimează că aproximativ 40 % din returnări au fost plecări voluntare, în creștere de la doar 14 % în 2009”; întrucât, potrivit estimărilor Comisiei, anual, 300 000 de persoane nu pot fi returnate din cauza obstacolelor administrative, a problemelor de sănătate sau a riscului de respingere; întrucât situația lor ar trebui soluționată, inclusiv prin acordarea unui statut juridic din considerente umanitare;
- F. întrucât datele referitoare la punerea în aplicare a Directivei privind returnarea sunt puse la dispoziția publicului prin intermediul Eurostat, dar nu sunt în toate cazurile defalcate și comparabile; întrucât ar putea fi puse la dispoziție mai multe informații odată cu punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2018/1860 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală („Regulamentul SIS privind returnarea”) și a Regulamentului (UE) 2020/851 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 862/2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale;
- G. întrucât, între 2014 și 2018, numărul de treceri neregulate ale frontierei a scăzut de la 1,82 milioane la 142 000; întrucât, în 2019, statele membre au eliberat aproximativ trei milioane de prime permise de ședere; întrucât numărul cererilor de azil a scăzut de la 1,29 milioane în 2015 la 698 000 în 2019; întrucât, în 2018, statele membre au emis 283 880 de decizii de returnare, iar dintre acestea 147 815 persoane au fost returnate;
- H. întrucât statele membre nu împărtășesc în mod sistematic informații cu privire la deciziile de returnare sau interdicțiile de intrare emise, ceea ce face imposibilă, în practică, recunoașterea reciprocă a deciziilor de returnare emise de statele membre și asigurarea aplicării lor la nivelul întregii Uniuni; întrucât, pentru a crește eficiența readmișiilor și a asigura coerența returnărilor la nivel european, acordurile formale ale UE ar trebui să prevaleze în fața acordurilor bilaterale dintre statele membre și țările terțe;

Observații generale

1. ia act de lipsa unei evaluări a punerii în aplicare din partea Comisiei și o invită pe aceasta să efectueze o astfel de evaluare, care trebuia să aibă loc în 2017, în conformitate cu articolul 19 din Directiva privind returnarea și cu principiul unei mai bune legiferări;
2. reiterează importanța unei abordări bazate pe dovezi care să ghideze o elaborare coerentă a politicilor și un discurs public bine documentat și invită Comisia să îndemne și să sprijine statele membre să colecteze și să publice date cantitative și calitative privind punerea în aplicare a Directivei privind returnarea, în special date privind interdicțiile de intrare și detenția, deoarece acestea sunt categoriile de date care în prezent nu sunt colectate de Eurostat, utilizând îndeosebi noile instrumente disponibile, cum ar fi Regulamentul SIS privind returnarea și Regulamentul (UE) 2020/851 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 862/2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale; invită statele membre să colecteze date statistice cât mai curând posibil în temeiul Regulamentului (UE) 2020/851 și să participe la studiile-pilot; constată cu îngrijorare lipsa datelor disponibile, inclusiv a datelor defalcate în funcție de sex și vârstă, cu privire la punerea în aplicare a Directivei privind returnarea;
3. este preocupat de faptul că, din 2015, numărul deciziilor de returnare executate a scăzut și constată că acest număr nu corespunde neapărat unei creșteri sau unei scăderi a intrărilor neregulate; subliniază că o politică eficientă de returnare este unul din elementele-cheie al unei politici funcționale a UE în domeniul azilului și al migrației; constată că, potrivit declarației Comisiei, rata de returnare a scăzut de la 46 % în 2016 la 37 % în 2017 și că acest lucru ar putea să nu prezinte o imagine completă, din cauza marjei inerente de apreciere de care dispun statele membre în ceea ce privește punerea în aplicare a directivei privind returnarea, în special dificultățile întâmpinate în cooperarea cu țările terțe, faptul că

Joi, 17 decembrie 2020

unele state membre emit mai multe decizii de returnare pentru o singură persoană, că deciziile nu sunt retrase dacă returnarea nu are loc din motive umanitare, că unele persoane nu pot fi returnate deoarece returnarea lor ar încălca principiul nereturnării sau dacă persoanele se întorc voluntar, fără ca returnarea lor să fie înregistrată; subliniază că nu toate deciziile de returnare sunt urmate de proceduri rapide de returnare și readmisie, din cauza obstacolelor practice și juridice, și constată cu îngrijorare că acest lucru poate provoca dificultăți considerabile, nu numai pentru infrastructurile locale, dar și pentru persoanele în cauză;

4. împărtășește obiectivul Comisiei de a îmbunătăți punerea în aplicare efectivă a Directivei privind returnarea și eficacitatea procedurilor de returnare în statele membre; invită Comisia să demareze proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, dacă este cazul; evidențiază că eficacitatea Directivei privind returnarea ar trebui măsurată prin referire la rata de returnare, precum și prin sustenabilitatea returnărilor și punerea în aplicare a garanțiilor privind drepturile fundamentale, respectarea garanțiilor procedurale și eficacitatea returnărilor voluntare; subliniază că măsurarea punerii efective în aplicare a Directivei privind returnarea ar trebui îmbunătățită și eficientizată în continuare între statele membre pentru a întări transparența și comparabilitatea datelor;

5. constată că Comisia a afirmat că lipsa identificării țărilor terțe și a readmisiei persoanelor returnate este unul dintre principalele motive ale nereturnării; subliniază necesitatea îmbunătățirii relațiilor cu țările terțe în cadrul unui dialog constructiv privind migrația întemeiat pe egalitate, pentru a asigura o cooperare reciproc avantajoasă pentru returnări eficiente și sustenabile;

6. ia act de caracterul informal pe care l-a căpătat cooperarea cu țările terțe; invită statele membre să îndemne Comisia și să îi permită să încheie acorduri europene formale de readmisie, însoțite de control parlamentar și de supraveghere judiciară din partea UE; subliniază că ar trebui oferite stimulente pentru facilitarea cooperării; constată că acordurile bilaterale de readmisie utilizate în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Directiva privind returnarea nu oferă garanții procedurale adecvate, inclusiv informarea persoanei în cauză cu privire la o măsură individuală și informații privind căile de atac disponibile și eficiente de contestare a măsurii; constată că statele membre se confruntă cu încercări în a asigura în mod regulat ocuparea completă a tuturor locurilor disponibile pentru persoanele returnate în operațiunile de returnare prin utilizarea de zboruri charter coordonate de Frontex; constată cu îngrijorare că, în unele cazuri, opțiunea de a desfășura operațiuni Frontex comune de returnare este exclusă de acordurile bilaterale dintre statele membre organizatoare sau participante și țările de destinație din afara UE;

7. subliniază necesitatea unei cooperări mai intense în materie de returnare între statele membre, inclusiv a unui schimb de informații și a aplicării Directivei 2001/40/CE privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe, în concordanță cu garanțiile privind drepturile fundamentale; subliniază nevoia de sprijin, inclusiv operațional, din partea agențiilor competente ale Uniunii; subliniază necesitatea unei cooperări sporite între statele membre și Frontex;

8. solicită statelor membre să aloce capacități adecvate autorităților responsabile pentru luarea deciziilor de returnare și pentru punerea în aplicare a acestora, inclusiv resurse umane și instruire suficientă, și, în acest context, să investească în calitatea activității decizionale și a punerii în aplicare;

9. subliniază importanța unor proceduri corecte, rapide și eficiente pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere neregulamentară pe teritoriul Uniunii, inclusiv a celor ale căror cereri au fost respinse, cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor în cauză;

Deciziile de returnare și plecarea voluntară

10. subliniază importanța, evidențiată în Directiva privind returnarea, de a garanta respectarea de către migrații a deciziilor de returnare și reamintește principiul fundamental consacrat în directiva respectivă, potrivit căruia trebuie să se acorde prioritate returnărilor voluntare înaintea returnărilor forțate atunci când nu există motive serioase să se considere că acest lucru ar submina scopul unei proceduri de returnare, întrucât returnările voluntare sunt mai sustenabile, mai puțin costisitoare și mai puțin dificile pentru state, și sunt mai susceptibile să respecte drepturile fundamentale ale persoanei în cauză; invită Comisia să considere în continuare că returnările voluntare sunt preferabile returnărilor forțate și să încurajeze statele membre să elaboreze un cadru eficient pentru a accesa programele de returnare voluntară;

11. invită Comisia să finanțeze în continuare și să crească resursele disponibile pentru programele de returnare voluntară asistată pentru a încuraja utilizarea acestor programe, cu obiectivul final de a asigura o returnare și o reintegrare sustenabile;

12. subliniază că, în conformitate cu articolul 7 din Directiva privind returnarea, o decizie de returnare trebuie, ca regulă generală, să prevadă un termen adecvat pentru plecarea voluntară, cuprins între 7 și 30 de zile, pe care statele membre îl prelungesc dacă este necesar, ținând seama de circumstanțele specifice fiecărui caz; atrage atenția asupra excepțiilor prevăzute la articolul 7 alineatul (4) din Directiva privind returnarea; constată că programele naționale ale statelor membre

Joi, 17 decembrie 2020

pentru asistența la plecarea voluntară sunt uneori insuficiente în ce privește domeniul de aplicare și mijloacele; reamintește că statele membre care oferă acest termen pentru plecarea voluntară numai ca urmare a unei cereri trebuie să îi informeze pe resortisanții țărilor terțe în cauză despre posibilitatea înaintării unei astfel de cereri;

13. salută dispozițiile, existente în mai multe state membre, care permit luarea în considerare în mod corespunzător a circumstanțelor individuale pentru a acorda prelungirea unui termen pentru plecarea voluntară; reamintește că, în cazurile în care Directiva privind returnarea impune statelor membre să amâne îndepărtarea, cum ar fi atunci când aceasta ar încălca principiul nereturnării, articolul 14 alineatul (2) din Directiva privind returnarea impune statelor membre să furnizeze persoanelor în cauză o confirmare scrisă că, temporar, decizia de returnare nu va fi executată;

14. subliniază că o definiție largă a riscului de sustragere poate determina statele membre să se abțină de la a acorda un termen pentru plecarea voluntară; reamintește că eliminarea termenului pentru plecarea voluntară duce, de asemenea, la impunerea unei interdicții a intrării, ceea ce ar putea compromite și mai mult plecarea voluntară; subliniază necesitatea îmbunătățirii punerii în aplicare a cadrului juridic actual pentru a spori eficacitatea returnărilor voluntare;

15. invită statele membre și Frontex să facă schimb de informații și bune practici cu privire la returnările voluntare reușite și realizate în condiții demne, și să acorde asistență operațională între statele membre, la cerere, pentru a întări și a îmbunătăți eficacitatea operațională a returnărilor voluntare;

16. subliniază importanța furnizării de asistență și gestionare individuală a cazurilor, adaptată la circumstanțele și perspectivele individuale ale persoanei returnate, acordând o atenție deosebită minorilor neînsoțiți;

Garanțiile procedurale

17. subliniază că Directiva privind returnarea impune ca deciziile de returnare, de interdicere a intrării și de îndepărtare să fie individualizate, justificate clar de motive de drept și de fapt, emise în scris și însoțite de informații privind căile de atac disponibile și termenele pertinente; subliniază importanța furnizării acestor informații într-o limbă pe care persoana o înțelege; își exprimă îngrijorarea cu privire la lipsa de detalii și justificări suficiente în deciziile de returnare;

18. consideră că copiii neînsoțiți nu trebuie returnați decât dacă se poate demonstra că acest lucru este în interesul superior al copilului și că minorii trebuie informați într-o manieră adaptată lor și într-o limbă pe care o înțeleg cu privire la drepturile lor și la căile de atac pe care le au la dispoziție;

19. reamintește că principiul nereturnării este obligatoriu pentru statele membre în toate circumstanțele, inclusiv pentru procedurile de returnare care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei privind returnarea;

20. constată diferențele semnificative existente între statele membre în ceea ce privește dreptul de a exercita o cale de atac, în special în ceea ce privește tipul de organism la care se introduce calea de atac și termenele de exercitare a căilor de atac; subliniază necesitatea de a garanta dreptul la o cale de atac eficace, inclusiv prin furnizarea de informații și asistență juridică adecvate și accesibile, precum și de fonduri adecvate pentru acordarea de asistență juridică;

21. constată că utilizarea clauzei opționale de la articolul 2 alineatul (2) litera (a) poate duce la diminuarea punerii în aplicare a garanțiilor la frontiere în comparație cu procedura obișnuită de returnare; îndeamnă, prin urmare, statele membre să asigure garanții procedurale și respectarea drepturilor omului și să aplice Directiva privind returnarea în situațiile de frontieră;

22. subliniază că Directiva privind returnarea permite suspendarea temporară a executării îndepărtării în așteptarea unei revizuirii a deciziei privind returnarea; subliniază nevoia de a asigura un astfel de efect suspensiv în cazurile în care există un risc de returnare; observă că, în majoritatea țărilor, căile de atac împotriva returnării nu au în mod automat un efect suspensiv, lucru care poate diminua protecția; subliniază că o cale de atac suspensivă automată ar garanta că persoanele nu sunt returnate înainte de luarea unei decizii finale privind procedura de returnare; subliniază că interesul superior al copilului trebuie să constituie principala considerație pentru toate deciziile care vizează copiii, inclusiv pentru deciziile pendente referitoare la returnare;

23. reamintește că articolul 6 alineatul (4) din Directiva privind returnarea oferă statelor membre posibilitatea de a acorda un permis de ședere autonom din considerente umanitare, de compasiune sau de altă natură unui resortisant al unei țări terțe care se află în situație de ședere neregulamentară pe teritoriul lor; subliniază importanța epuizării cu succes a opțiunilor prevăzute în Directiva privind returnarea pentru a asigura respectarea deciziilor de returnare, cu accent pe returnarea voluntară; ia act totuși de utilizarea limitată a articolului 6 alineatul (4) din Directiva privind returnarea și încurajează statele membre să extindă utilizarea acestei clauze; este preocupat de faptul că statele membre nu eliberează un permis de ședere temporară când returnarea se dovedește a fi imposibilă, ceea ce deseori pune migrații care nu pot fi

Joi, 17 decembrie 2020

returnați în incapacitatea de a avea acces la drepturile lor fundamentale; subliniază că acordarea unor permise de ședere persoanelor care nu se pot întoarce în țara lor de origine ar putea contribui la prevenirea șederilor ilegale prelungite, la reducerea vulnerabilității la exploatare prin muncă și poate înlesni includerea socială a persoanelor și contribuția acestora în cadrul societății; constată că acest lucru ar contribui, de asemenea, la scoaterea persoanelor din situațiile administrative incerte în care pot fi lăsate; evidențiază, în același timp, că este necesară coordonarea în cadrul Uniunii pentru a preveni deplasările neregulate ulterioare ale persoanelor care fac obiectul unei decizii de returnare;

Interdicțiile de intrare

24. ia act cu îngrijorare de generalizarea interdicțiilor de intrare automate, care, în unele state membre, sunt aplicate în paralel cu plecarea voluntară; subliniază că această abordare este susceptibilă să descurajeze stimulentele pentru returnarea voluntară; invită statele membre să respecte obligația prevăzută de Directiva privind returnarea de a lua în considerare retragerea sau suspendarea interdicției în cazurile în care un resortisant al unei țări terțe poate demonstra că a părăsit teritoriul unui stat membru;

25. constată că situația unei persoane se poate schimba în perioada impusă de interdicția de intrare și că o persoană se poate găsi în pericol de persecuție în țara în care a fost returnată; invită statele membre ca, în astfel de cazuri, să elimine interdicția de intrare din considerente umanitare; reiterează că o interdicție de intrare nu ar trebui aplicată în mod automat, ci ar trebui să se bazeze pe o evaluare individuală; îndeamnă statele membre să instituie proceduri eficiente pentru a solicita eliminarea unei interdicții de intrare, în care să se garanteze o evaluare individuală, în care interesul superior al copilului constituie considerația principală și în care sunt respectate dreptul la viața de familie, la reîntregirea familiei și principiul proporționalității;

26. constată că, deși amenințarea cu interdicția de intrare poate incita la părăsirea țării în termenul pentru plecarea voluntară, odată impus, interdicțiile de intrare pot descuraja respectarea unei decizii de returnare și pot crește riscul de sustragere; îndeamnă statele membre să ia în considerare programarea impunerii interdicției de intrare astfel încât să pună în aplicare cu succes deciziile de returnare; subliniază că Directiva privind returnarea conține norme care permit ridicarea interdicțiilor de intrare și invită statele membre să le utilizeze când este necesar;

27. subliniază că interdicțiile de intrare au consecințe disproporționate, îndeosebi pentru familii și copii; salută faptul că unele state membre au introdus posibilitatea de a scuti copiii de la o interdicție de intrare, dar subliniază că interesele copiilor ar trebui să fie, de asemenea, considerația primordială în momentul luării unei decizii de interdicție a intrării părinților lor (sau de revocare a acestei decizii); invită statele membre să asigure reîntregirea familiei și respectarea dreptului la viața de familie, inclusiv prin aplicarea acestuia ca bază pentru a se abține de la impunerea de interdicții de intrare;

Detenția și riscul de sustragere

28. reamintește că articolul 3 alineatul (7) din Directiva privind returnarea prevede că „riscul de sustragere” înseamnă existența unor motive într-un caz particular care se bazează pe criterii obiective, definite prin legislație, care justifică presupunerea că un resortisant al unei țări terțe care face obiectul unei proceduri de returnare se poate sustrage acesteia; constată diferențe în transpunerea în legislațiile naționale a definiției „riscului de sustragere”; evidențiază că, pentru a respecta dispozițiile articolului 3 alineatul (7) din Directiva privind returnarea, trebuie să se acorde atenția cuvenită circumstanțelor individuale ale persoanei în cauză când se identifică un risc de sustragere care să justifice detenția;

29. este preocupat de faptul că legislația mai multor state membre include liste detaliate și uneori divergente de „criterii obiective” pentru definirea riscului de sustragere, printre care criteriile generale precum lipsa de bani; este preocupat de faptul că diferitele definiții ale criteriilor obiective pentru evaluarea riscului de sustragere din legislația națională a statelor membre pot duce la utilizarea incoerentă a detenției pe teritoriul Uniunii; regretă că aceste criterii sunt aplicate adesea într-un mod mai mult sau mai puțin automat, în timp ce circumstanțele individuale sunt considerate marginale; subliniază că acest lucru a dus la impunerea detenției în mod sistematic în multe state membre; subliniază necesitatea unei armonizări în definirea și implementarea criteriilor obiective care să stabilească riscul de sustragere;

30. subliniază că, în concordanță cu dreptul internațional al drepturilor omului, detenția trebuie să rămână o măsură de ultimă instanță, să fie prevăzută de lege și să fie necesară, rezonabilă și proporțională cu obiectivele urmărite, și trebuie să aibă cea mai scurtă durată posibilă, precum și că decizia de a impune detenția trebuie să se întemeieze întotdeauna pe o evaluare individuală a circumstanțelor particulare, în cadrul căreia au fost luate în considerare interesele persoanei în cauză;

31. reamintește că o perioadă mai lungă de detenție nu crește în mod automat șansa de returnare și este în general mai costisitoare decât alternativele la detenție; adaugă că statele nu ar trebui să recurgă în mod automat la perioada maximă admisă în temeiul Directivei privind returnarea, precum și că, de asemenea, ele ar trebui să asigure că pe toată durata perioadei de detenție sunt îndeplinite toate condițiile unei rețineri legale;

Joi, 17 decembrie 2020

32. observă că Directiva privind returnarea prevede circumstanțele în care persoanele returnate pot fi reținute în mod legal; observă că detenția este posibilă numai dacă într-un anumit caz nu pot fi aplicate în mod eficace măsuri suficiente, dar mai puțin coercitive; își exprimă regretul că, în practică, statele membre dezvoltă și aplică foarte puține alternative viabile la detenție; invită statele membre să propună în mod urgent alternative comunitare viabile la detenție, care să aibă un impact negativ mai redus asupra migranților, în special asupra copiilor și a persoanelor vulnerabile; invită statele membre să prezinte rapoarte cu privire la măsurile pe care le adoptă ca alternativă la detenție;

33. reamintește că statele membre ar trebui să respecte mandatele organismelor naționale și internaționale pertinente și competente, cum ar fi instituțiile naționale pentru drepturile omului, instituțiile de mediere și mecanismele naționale de prevenire, care efectuează o supraveghere independentă a condițiilor de detenție;

34. constată că un număr important de copii încă sunt reținuți în Uniunea Europeană în cadrul procedurilor de returnare; este de acord cu Comitetul ONU pentru drepturile copilului, care a precizat că detenția nu ar trebui aplicată niciodată în cazul copiilor în contextul imigrației și că nu poate fi justificată niciodată ca fiind în interesul superior al copilului, în concordanță și cu Declarația de la New York pentru refugiați și migranți din 19 septembrie 2016; invită statele membre să asigure alternative la detenție adecvate, umane și neprivative de libertate;

35. invită Comisia să se asigure că statele membre și Frontex dispun de organisme de monitorizare care beneficiază de un mandat, de o capacitate și de o competență adecvate, de un nivel ridicat de independență și de expertiză și de proceduri transparente; subliniază că monitorizarea returnării ar trebui să cuprindă toate etapele operațiunilor de returnare, cu resurse adecvate; invită Comisia și statele membre să facă uz de organismele de monitorizare independente existente, cum ar fi organizațiile naționale și internaționale și instituțiile naționale pentru drepturile omului, prin cooperarea cu acestea sau prin desemnarea acestora ca sisteme de monitorizare a returnărilor forțate; îndeamnă Comisia să asigure crearea unui mecanism de monitorizare după returnare pentru a înțelege mai bine soarta persoanelor returnate, acolo unde este posibil din punct de vedere legal și practic, acordând o atenție deosebită grupurilor vulnerabile, cum ar fi minorii neînsoțiți și familiile; invită statele membre să efectueze un transfer corespunzător al serviciilor de protecție a copilului între autoritățile naționale pentru ca copiii returnați să fie îngrijiți și să aibă acces la serviciile naționale de protecție a copilului; evidențiază necesitatea monitorizării planurilor de reintegrare a persoanelor returnate pentru ca acestea să fie puse pe deplin în aplicare; invită Comisia să faciliteze schimbul de bune practici între statele membre în ceea ce privește monitorizarea ulterioară returnării și să aloce fonduri suficiente în acest scop;

36. invită statele membre să garanteze punerea în aplicare corespunzătoare a Directivei privind returnarea în toate aspectele sale; invită Comisia să monitorizeze în continuare această punere în aplicare și să ia măsuri în caz de nerespectare;

o

o o

37. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.
